

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 35

octubre 2012

FILLS TRIOMFADORS

Ja fa segles que un pensador grec va dir: «La única cosa permanent és que vivim en un món de canvis».

Hem de preparar els nostres fills per al món del futur, no per al món dels nostres pares ni tampoc per al nostre. En aquest món actual el més determinant serà el *caràcter*; i no el coneixement, com molts de nosaltres podíem pensar.

Tenir tremp, sortir dels fracassos adequadament, fer dels fracassos un desafiament i no una tragèdia,... Tot això serà el que buscaran els seleccionadors de personal. Per als treballadors independents, ells mateixos s'ho hauran d'exigir.

Els fills forjaran el caràcter si veuen clarament l'autoritat dels pares. Si els nens i els joves senten l'autoritat, ells també actuaran amb autoritat a l'hora de resoldre els seus problemes; actuaran amb determinació. Sense autoritat, els nostres fills seran dèbils de caràcter i actuaran per impulsos, i en conseqüència tindran problemes d'adaptació.

Excés d'autoritat? Sempre és millor un excés que una manca d'autoritat. El límit l'hauria d'establir aquesta regla: «L'autoritat no ha d'humiliar». Bàsicament el que és el nen o el jove ara, així serà l'adult demà. De tant en tant cal mirar el fill com un adult en potència.

Volem que els nostres fills no pateixin? Aleshores cal preparar-los per patir. No podem evitar per sempre que tastin el sofriment, si no és així, quan n'aprendrà?

¿Ha de comprendre la mort, els problemes de la vida, les dificultats en les relacions amb els altres? No hem de resoldre'ls tots els problemes; cal ajudar-los perquè poc a poc ells mateixos els puguin resoldre.

Ningú aconsegueix metes exitoses i permanents sense una mica de patiment. ¿Algú imagina un campió d'atletisme que no pateixi per aconseguir les seves marques? Això es pot aplicar a tot tipus de campions i a tota mena d'activitats.

Sempre pensem que no volem que ells pateixin i així nosaltres tampoc patirem; però, sense voler-ho, els fem mal pensant en el seu futur. Els hem d'ensenyar a fer esforços suplementaris. Han de saber que sempre poden una mica més.

Recorda que ningú no pot recollir la collita sinó ha sembrat moltes llavors i ha adobat la terra.

És molt important ensenyar-los a no tenir-ho tot, és a dir, a «sentir la falta de», i a espavilar-se ells sols.

Hi ha nois que practiquen el seu esport si no tenen unes sabatilles esportives de «marca». Si no aprens a passar amb poc no aprens a sortir-te'n. Tot i que hem de donar als fills el 100%, ells haurien de saber el valor de les coses. Si no ho fan quan són petits, de grans els costarà molt i molt, i aleshores sí que patiran i faran patir també els seus pares.

Com els hem d'ensenyar l'austeritat? Donant-los una miqueta menys del que necessiten! Si no és així, com experimentaran la necessitat? Han d'aprendre a apreciar el que tenen. Han d'aprendre a gaudir de la vida, perquè moltes vegades el gaudi pot trobar-se en les coses petites. Han d'aprendre a no queixar-se sempre.

Un escola excel·lent per aprendre a tenir poc –sense deixar-hi la pell– és la taula de cada casa, l'àpat en comú. Què hem de donar-los per menjar? El que nosaltres decidim que és bo per a ells! I no només per al seu bé físic, sinó que és una excel·lent forma d'aprendre a no tenir-ho tot, d'aprendre a no ser desagraïts, a no ser uns rondinaires constants. «Mare,... no m'agraden les lleties!». Si volem el seu bé, donem-los lleties! Hi haurà rebequeries, però no cal exaltar-se, que l'autoritat no és cridar; que no mengi si no vol, però quan li torni la gana... Sorpresa, les lleties reescalfades de nou! Sembla increïble, però si els adults no fem aquest tipus de coses, els infants no s'adaptaran bé. Els àpats són una bona escola per a formar el caràcter, ja que així no seran rondinaires en les seves relacions socials, en el treball i al món real.

També cal educar-los en el servei. Una família normal és un equip de treball amb poques tasques: fer els llits, netejar les habitacions, rentar els plats, pintar la casa, etc. Cal

ensenyar-los a fer aquestes feines de la llar, encara que al principi ho facin malament. Si no fan aquest tipus de servei, més endavant tindran problemes. Les escoles més importants dels líders ensenyen als joves a conformar-se amb poca cosa, perquè sàpiguen i entenguin el món i el puguin liderar.

Setmanades? Que sigui una quantitat fixa i una mica menys dels que pensen que necessiten. Així aprendran a administrar els cèntims. És evident que hi ha d'haver excepcions, però s'han de parlar serenament.

Eduquem fills lluitadors, no nyicris sobreprotegits. Cal que aprenguin a superar-se. Que sàpiguen agafar els problemes com a reptes que ajuden a millorar. I recordem que ningú no aconsegueix altura amb un sol vol.

Cal il·lusionar-los amb ideals, metes futures i somnis perquè siguin bones persones. També és important que tinguin el convenciment que un triomfador no és el mateix que tenir "molts diners o grans propietats".

Triomfadors són aquells que són feliços amb el que fan, amb la vida que tenen. I només així podran fer feliços els altres.

Els fills amb un caràcter temperat, que coneixen les necessitats, educats en el servei, i plens d'amor i il·lusions seran fills triomfadors. Els pares tenim la gran responsabilitat de criar fills que transformin el món, on regni la llibertat, l'abundància, la justícia i sobretot la felicitat.

Luís Baba Nakao · Marzo de 2007 ·
Internet, setembre del 2012